

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Ing. R. V.**, zastoupena JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2014, č. j. 62/2014-230-VPL/5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2016, č. j. 10 A 139/2014 - 33, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 8. 2016, č. j. 10 A 139/2014 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2016, č. j. 10 A 139/2014 - 33, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 8. 2016, č. j. 10 A 139/2014 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

(1) Kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 19. 6. 2014, č. j. 62/2014-230-VPL/5, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, přičemž opravným usnesením byla opravena chyba ve specifikaci zrušovaného rozhodnutí. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jako nepřipustné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní plavební správy - pobočka Praha ze dne 23. 4. 2004, č. j. 1857/PH/04, o udělení oprávnění Ing. R. K. osadit na pravém břehu údolní nádrže Orlík, v katastrálním území Orlické Zlákovice v zátocě Trhovky, říční km 146,9 vodní cesty Vltava, plavební znak E.5 „povolené stání“ dle přílohy č. 7 Řádu plavební bezpečnosti vydaného vyhláškou č. 344/1991 Sb., a to v ose plovoucího zařízení (dále též „oprávnění k osazení plavebního znaku“).

(2) Ze správního spisu je zřejmé, že Ing. K. požádal o povolení správní orgán I. stupně dne 1. 3. 2004, a to o umístění plavebního znaku v km 148,2, po projednání mu bylo vydáno oprávnění shora označeným rozhodnutím ze dne 23. 4. 2004 (v km 146,9). Rozhodnutí dále

předpokládá umístění maximálně 10 plavidel u plovoucího zařízení a stanoví podmínky užívání. Rozhodnutí bylo doručeno žadateli a je na něm vyznačena právní moc dnem 14. 5. 2004. Dne 23. 4. 2014 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání s tím, že se o jeho existenci dozvěděla dne 9. 4. 2014 na základě informace získané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně uvedla, že vlastní a užívá k rekreaci chatu v k. ú. Orlické Záhoří, obec Milešov (p. č. 361/2 a st. p. č. 268). Provoz kotviště a plovoucího zařízení ovlivňuje své okolí včetně jejích nemovitostí emisemi, nehledě na to, že kotviště je provozováno v rozporu s podmínkami povolení. Žalobkyně v odvolání vyslovila názor, že měla být účastnicí řízení o vydání oprávnění podle § 14 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z r. 1967“), ovšem její účastnická práva nebyla v řízení respektována. K dodržení odvolací lhůty poukázala na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118 (všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), podle něhož fikce doručení opomenutému účastníku nastane jeho bezpečným zjištěním úplného obsahu rozhodnutí. Žalobkyně opakovaně žádala Povodí Vltavy, s. p., o informace, ovšem dostatečné údaje zjistila až uvedeného dne. Dále vytkla napadenému prvostupňovému rozhodnutí věcná pochybení.

(3) Žalovaný (ministerstvo dopravy - odbor plavby) výše označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl jako nepřipustné, neboť její pozemek není břehovým pozemkem, a proto nemohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Zájmy občanů v řízení o vydání oprávnění zastupovala obec Milešov, která k umístění plavebního zařízení vydala souhlas. Dále žalovaný poukázal na rozhodnutí Státní plavební správy ze dne 31. 1. 2012, že nemá námitek k umístění daného zařízení na vodní cestě v příslušné lokalitě.

(4) Žaloba směřovala proti rozhodnutí žalovaného s vymezením obsahu prvostupňového rozhodnutí. Zejména stála na tvrzení o dotčení práv provozem kotviště. Nemovitost žalobkyně se nachází cca 60 m od břehu vodní nádrže a kotviště je umístěno na nejbližší pláži. Provoz je spojen s emisemi (výfukovými plyny) a nejsou při něm dodržovány stanovené podmínky. K dotčení majitelů nemezujících nemovitostí žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2011, č. j. 6 Ao 2/2011 - 27. Rozhodnutí žalovaného žalobkyně označila za neodůvodněné a zmatečné.

(5) Městský soud v napadeném rozsudku vyslovil, že samotná skutečnost, že pozemek žalobkyně není břehovým, ji nevylučuje z účastenství v řízení; přitom poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25. S provozem kotviště je spojena doprava motorových plavidel prováděná hlukem a zápachem, který se šíří i mimo břehové pozemky. Městský soud proto shledal dotčení žalobkyně v jejích právech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu z r. 2004. Naopak odmítl vypořádat žalobní námítky týkající se porušování podmínek provozu kotviště a nedostatku vypořádání věcných odvolacích námitek.

(6) Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

(7) Konkrétně namítá, že městský soud chybně vymezil předmět řízení, pokud o něm hovořil jako o povolení „umístění plovoucího zařízení pro vyvázání max. 10 plavidel při pravém břehu údolní nádrže Orlík“. Řízení totiž bylo vedeno podle § 28 odst. 2 zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, ve znění do 31. 12. 2008 (dále jen „zákon o vnitrozemské plavbě“), o umístění plavebního znaku. Rozhodovat o umístění plovoucích zařízení ani o provozování kotviště zákon žalovanému neumožňoval; to je upraveno v § 17 zákona č. 254/2001 Sb.

pokračování

o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), a je svěřeno vodoprávnímu úřadu. Městský soud tak vycházel z nesprávného právního předpisu a nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Rozsudek pak dotčení práv žalobkyně nehodnotil z hlediska rozhodných předpisů a v tomto směru trpí nedostatkem důvodů. Užívání povrchových vod k plavbě je obecným užíváním povrchových vod ve smyslu § 7 odst. 1 vodního zákona, v době vydání rozhodnutí provoz malých plavidel upravovala vyhláška č. 241/2002 Sb.

(8) Ve vztahu k osazení plavebního značení poukazuje stěžovatel na § 29a odst. 4 zákona o vnitrozemské plavbě, který v současné době ukládá vlastníkům, nájemcům nebo pachtýřům nemovitostí v blízkosti vodní cesty strpět umístění a údržbu plavebního značení správcem vodní cesty na tomto pozemku nebo stavbě. Dopadá-li tato povinnost na vlastníky přímo těchto nemovitostí, tím spíše musí dopadat na vlastníky nemovitostí sousedních.

(9) Stěžovatel respektuje soudem užitou judikaturu k účastenství nemezujících sousedů ve stavebním řízení, ovšem nedomnívá se, že ji lze bez dalšího aplikovat na řízení o povolení plavebního značení. Městský soud bez ohledu na specifika daného řízení rozhodl v rozporu se správním řádem z r. 1967.

(10) Městský soud se také řádně nezabýval skutečností, že odvolání bylo podáno po deseti letech od vydání prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na absenci ustanovení obdobného § 84 odst. 1 správního řádu z r. 2004 je třeba hodnotit tuto dobu pohledem obecných principů správního řízení, principu ochrany práv nabytých v dobré víře a principu předvídatelnosti.

(11) Dospěl-li městský soud k závěru, že žalobkyně měla být účastníkem správního řízení, měl vzít v úvahu intertemporální ustanovení a posuzovat účastenství podle správního řádu z r. 1967 nikoliv podle správního řádu z r. 2004. Městský soud tedy postupoval podle nesprávného právního předpisu.

(12) Stěžovatel i nadále trvá na názoru, že prvostupňové správní rozhodnutí nabylo právní moci, a proto postupoval podle správního řádu z r. 2004. Právním názorem městského soudu je ovšem zavázán postupovat podle správního řádu z r. 2004 v situaci, kdy je rozhodným předpisem správní řád z r. 1967. Navíc podotýká, že městským soudem označené ustanovení § 2 písm. k) zákona o vnitrostátní plavbě nabylo účinnosti až od 1. 1. 2015 (do té doby kotviště v zákoně definováno nebylo).

(13) Z těchto důvodů požaduje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

(14) Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že již od počátku zcela přesně definovala napadené rozhodnutí, žádné jiné nebylo vydáno, a proto nemůže být pochybnost o tom, jaké správní rozhodnutí bylo městským soudem posuzováno. Navíc je tato námitka poprvé užitá až v kasační stížnosti, což je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné. Stejně tak nové je tvrzení o nedostatku zásahu do práv. Soud se nemohl vypořádat s argumentací, která stranami nebyla uplatněna. Žalobkyně navíc s vývodů stěžovatele nesouhlasí, např. i v řízení podle zákona o pozemních komunikacích se postupuje podle stejných pravidel pro okruh účastníků řízení jako v řízení stavebním. Argumentace o povinnosti strpět umístění plavebního znaku podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2015 je nepřijatelná. Městský soud se musel zabývat důvody správního rozhodnutí žalovaného, které stály na tvrzení, že žalobkyně nemůže být účastníkem řízení, protože není mezujícím sousedem – takové důvody správního rozhodnutí obstát nemohly. Ze samotného uplynutí doby od vydání rozhodnutí nelze dovozovat nedostatek zásahu do práv žalobkyně. Ta si musela zjistit, o jaké zařízení se jedná a zda a kým bylo povoleno;

to vše si vyžádalo určitou dobu ke konzultacím a dotazům. Ze všech těchto důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

(15) Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná oprávněný pracovník s právnickým vzděláním.

(16) Žalobkyně upozorňuje, že důvody kasační stížnosti překračují rozsah žaloby a rozsah argumentace žalovaného v řízení před městským soudem. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl. Tato nepřipustnost se týká i jednotlivých kasačních důvodů. Jak ovšem uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104, „(z)ákaž uvádět v řízení o kasační stížnosti nové právní důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), dopadá pouze na takového stěžovatele, který byl v řízení před krajským soudem žalobcem. Žalovaný správní orgán, který podává kasační stížnost, může argumentovat jakýmkoli právními důvody, a to bez ohledu na to, jakou procesní obranu uplatnil ve vyjádření k žalobě a zda takové vyjádření vůbec podal.“ Je to totiž žalobce, který žalobními body vymezuje rozsah soudního přezkumu, přičemž je věcí žalovaného, zda a jaké argumenty proti žalobním tvrzením uplatní. Žalovaný je ovšem oprávněn k podání kasační stížnosti, přičemž jejím předmětem je zákonnost soudního rozhodnutí, tedy posouzení toho, jakým postupem a jakým způsobem se krajský soud vypořádal s žalobními námitkami. Žalovaný logicky není tím, kdo by svou argumentací rozšiřoval důvody přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí, nehledě k tomu, že v daném případě žalobními body reaguje na rozhodnutí městského soudu. Kasační stížnost je proto přípustná.

(17) Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

(18) Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71). Proto je také kasační soud povinen zabývat se přezkoumatelností rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Přitom vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu) i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 7, a další).

(19) Stěžovatel prvně městskému soudu vytýká, že nepřesně vymezil předmět prvostupňového správního rozhodnutí a neujasně si tak, o čem vlastně rozhoduje. Předmět správního řízení je specifikován výše v odstavci (1). Žalobkyně napadené správní rozhodnutí správně označila v odst. I. žaloby, byť věcné výhrady soustředila vůči provozu kotviště a plovoucího zařízení. Městský soud pak v narační části napadeného rozsudku rovněž vymezuje prvostupňové rozhodnutí správně. V části právního hodnocení důvodnosti žaloby ovšem soustřeďuje obsah rozhodnutí na provoz plovoucího zařízení či kotviště (např. s. 8 rozsudku). To je sice nepřesné,

pokračování

ovšem nelze odhlédnout od skutečnosti, že tohoto zjednodušení se dopouštěli i oba účastníci řízení. Nejvyšší správní soud tak je názoru, že jen z tohoto důvodu ještě nelze považovat rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný, neboť není pochyb o tom, jaké rozhodnutí zkoumal.

(20) Městský soud opřel názor na rozhodnou otázku účastenství žalobkyně ve správním řízení o nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, a o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25, z nichž citoval. Podobně správní soudy posuzují účastenství i v jiných správních řízeních, nejen v řízeních územních. Podstatné při užití daného nálezu na jinou právní oblast je ovšem vyhodnocení té které právní úpravy včetně rozboru konkrétních vlivů rozhodnutí, které je předmětem řízení.

(21) V daném případě bylo vedeno správní řízení podle § 28 odst. 2 zákona o vnitrostátní plavbě, konkrétně o umístění plavebního znaku. Pro toto řízení podle § 46 téhož zákona platil správní řád, přičemž zákon o vnitrostátní plavbě samostatně neupravoval okruh účastníků řízení. Podle § 14 odst. 1 správního řádu z r. 1967 byl „(ú)častníkem řízení je ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny“.

(22) Městský soud ovšem otázku účastenství žalobkyně ve správním řízení posuzoval podle § 27 odst. 2 správního řádu z r. 2004, z něhož citoval v úvodu právního hodnocení, stejně tak jako na něj opakovaně odkazoval v závěru hodnocení účastenství na s. 8 rozsudku; posuzoval tedy účastenství podle nesprávného právního předpisu. Je ovšem pravdou, že právní úprava účastenství ve vztahu k žalobkyni byla a je v obou procesních předpisech obdobná – v obou případech musí být splněna podmínka přímého dotčení práv, pouze správní řád z r. 1967 měl nastaveny širší podmínky, neboť pro založení účastenství by stačilo i dotčení právem chráněných zájmů.

(23) Dotčení práv žalobkyně městský soud hodnotil sice ve vztahu k řádně vymezenému rozhodnutí, ovšem jeho předmět spočívající v oprávnění k osazení plavebního znaku posuzoval v širším rozsahu, neboť zkoumal zejména dopad umístění a provozu kotviště na nemovitosti v okolí vodní nádrže. Prvostupňové rozhodnutí sice obsahuje i formulace o tom, že *Státní plavební správa nemá námitek k umístění maximálně 10 plavidel (...), za podmíněk (...)*, z toho však nelze dovodit, že by dané rozhodnutí bylo povolením kotviště. Vazba mezi předmětem rozhodnutí a dotčením práv žalobkyně tedy zřejmě nebyla městským soudem zkoumána ve vztahu k oprávnění umístění plavebního znaku. Městský soud se ani nezabýval tím, zda bylo vydáno nějaké jiné rozhodnutí o zřízení a provozu kotviště, jak poukazuje stěžovatel v odst. (7), či zda je pro ně dostatečným podkladem zkoumané rozhodnutí. Jeho zjednodušená úvaha, že oprávnění k osazení plavebního znaku je důvodem pro účastenství žalobkyně na základě vlivů kotviště na okolí, neobstojí. Stejně tak je v jeho argumentaci nepřipadný odkaz na vymezení pojmu „kotviště“ v § 2 písm. k) zákona o vnitrozemské plavbě, neboť toto ustanovení bylo do zákona vloženo až novelou provedenou zákonem č. 187/2014 Sb. Na druhé straně nelze městskému soudu vytýkat, že nezohlednil stávající právní úpravu ukládající povinnost strpění umístění a údržby plavebního znaku, je-li pro věc rozhodný skutkový a právní stav v roce 2004.

(24) Stěžovateli lze rovněž přisvědčit v jeho úvaze o podmínkách užití správních řádů v dalším řízení. Shledal-li městský soud splněnou podmínku účasti žalobkyně v řízení, které bylo zahájeno v roce 2004, pak podle § 179 odst. 1 správního řádu z r. 2004 musí být dokončeno podle dosavadních předpisů, tedy podle správního řádu z r. 1967, nikoliv podle správního řádu z roku 2004. Naopak, jen pokud by účastenství žalobkyně ve správním řízení nebylo dovozeno, a tedy rozhodnutí z roku 2004 skutečně bylo v právní moci, pak by jí podané odvolání muselo

být podrobeno správnímu řádu z r. 2004. Užití správního řádu z r. 2004 městským soudem neodpovídá jím provedenému vyhodnocení skutkového stavu. Městský soud navíc kolizi obou správních řádů v důvodech rozsudku nevěnoval žádnou pozornost.

(25) Jen za splnění podmínky, že žalobkyně skutečně byla účastnicí správního řízení o oprávnění k osazení plavebního znaku, se lze dále zabývat tím, zda odvolání bylo podáno v zákonné lhůtě. Žalobkyně včasnost podání odvolání opřela o skutečnost, že vědomost o rozhodnutí a o jeho obsahu získala až 9. 4. 2014. Městský soud to zřejmě vzal za nesporné, neboť otázku toho, zda odvolání podané po deseti letech od vydání rozhodnutí lze považovat za včasné, ponechal zcela bez povšimnutí. Logicky se k tomu nevztahoval žádný z uplatněných žalobních důvodů. Jedná se však o natolik výjimečnou situaci, že ji soud vyhodnotit měl.

(26) Zde by bylo možno postupovat podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, publ. pod č. 1838/2009 Sb. NSS: „(i) *rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabyt právní moci (§ 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967, § 73 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967), opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Nastala-li fikce oznámení rozhodnutí teprve poté, co podle mínění správního orgánu již rozhodnutí nabylo právní moci, počínají opomenutému účastníku teprve touto fikcí běžet lhůty pro podání řádných či mimořádných opravných prostředků. Pouhý fakt běhu času od vydání neoznámeného rozhodnutí nemá na nabytí právní moci vliv.*“ Uvedené právní věty jsou určitým zobecněním jednotlivých situací, které jsou v tomto rozsudku podrobně popsány, stejně tak jako je nastíněn i vztah práv opomenutého účastníka řízení a adresáta rozhodnutí (srovnej např. odst. 60 cit. rozsudku). Samotné tvrzení žalobkyně o získání vědomosti o obsahu rozhodnutí po deseti letech od jeho vydání automaticky neznamená, že lhůta pro podání odvolání byla zachována; takové tvrzení může být vyvráceno. V tom lze stěžovateli rovněž přisvědčit.

(27) Mimo rámec kasačních důvodů zjistil Nejvyšší správní soud v postupu městského soudu další vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Oprávnění k osazení plavebního znaku bylo v r. 2004 vydáno Ing. R. K. Ten byl tedy osobou, která byla přímo dotčena vydáním správního rozhodnutí a stejně tak je přímo dotčena jeho případným zrušením (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně jej v žalobě jako osobu zúčastněnou na řízení neoznačila, a proto bylo povinností soudu, jemuž existence osoby zúčastněné na daném řízení musela být zcela zjevná, aby držitele oprávnění vyrozuměl o probíhajícím řízení, vyzval ho k vyjádření, zda hodlá uplatňovat svá práva v tomto soudním řízení a současně ho o těchto právech poučil (§ 34 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zcela zřejmé, že městský soud tuto povinnost nesplnil. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, publ. pod č. 1479/2008 Sb. NSS, ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Nevyrozumění účastníka řízení odlišného od žalobce o probíhajícím řízení je vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

(28) Městský soud v napadeném rozsudku hodnotil podmínky účastenství žalobkyně ve správním řízení podle nesprávného procesního předpisu, konkrétní dotčení posuzoval ze širších hledisek, než jaká by odpovídala předmětu řízení, jímž bylo oprávnění k osazení plavebního znaku, nezabýval se včasností podaného odvolání; to vše je na újmu přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozsudku. Byly tím naplněny stěžovatelem tvrzené kasační

pokračování

důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Opomenutí práv osoby zúčastněné na řízení je pak vadou, která rovněž naplňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

(29) Na druhé straně Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který spočívá ve vadném zjištění skutkového stavu správním orgánem, ve skutečnosti, že správní rozhodnutí nemá oporu ve správním spise, v nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, a v tom, že pro tyto vady měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit a neučinil tak. Stěžovatel nic takového nenamítá, ostatně by to bylo z jeho strany poněkud nepřipadné. Spatřuje-li naplnění tohoto kasačního důvodu v nedostatku skutkových poznatků pro některé závěry krajského soudu, jde o vadu podřaditelnou rovněž pod výše uvedený důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

(30) Nejvyššímu správnímu soudu z důvodů uvedených v odst. (29) nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

(31) O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu